

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Haymo-//nis Episcopi Hal-//berstattensis, De Varietate//
librorum, siue de Amore cœlestis// patriæ libri. III. ...**

Haimo <Halberstadensis>

Coloniae, 1531

VD16 H 231

XXXI Contra eos, qui dicu[n]t, idcirco deus peccantibus [a]eternam
minatus est poenam, vt eos à peccatorum perpetratione compesceret.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29814

HAY. DE VARIET. LIB.

tentiam, nulla vox exponere, nullus sermo poterit
explanare. Nihil est enim, in rebus corruptibilibus siue
bonis siue malis illi simile, veruntamen ut aliquam
imaginem ignis illius vel ex poena huius capiamus,
illi comparauimus.

Quod sine fine sint tormenta malorum.

Caput XXX.

Sicut enim finis non est, gaudij bonorum, ita & finis
non est tormentorum malorum. Nam cum
veritas dicat: Ibunt hi in supplitiū aeternū, iusti
Mat. 25. aut in vitā aeternā: quia verum est quod promisit, falsum
proculdubio non erit, quod minatus est deus.

Contra eos qui dicunt, Idcirco deus pec-
cantibus aeternā minatus est poenā, ut eos
a peccatorum perpetracione compesceret.

Caput XXXI.

Si falsum est quod minatus est, ut ab iniustitia cor-
rigeret, etiā falsa est pollicitus, ut ad iustitiā pro-
Grego. uocaret. Sed quis hoc dicere vel insanus praesum-
mat: Et si minatus est quod non erat impleturus, dū
asserere eum misericordē volumus, fallacē (quod di-
ci nefas est) predicare cōpellimur. De hoc beatus Au-
Aug. gustinus inter cetera ait: Frustra itaque nonnulli imo
quā plurimi aeternā damnatorū poenā, & cruciatū sine
intermissione perpetuos humano miserantur affe-
ctu, atque ira futurū esse non credunt. Non quidā scri-
pturis aduersando diuinis, sed pro suo motu dura
queque moliendo, & in leniore flectendo sententiā,

LIBER TERTIVS.

quæ putât in eis terribilius esse dicta quàm verius. Num enim obliuiscetur (inquiunt) misereri deus? aut continebit in ira sua misericordias suas? Hoc quidē in sancto legitur psalmo. Sed de his sine vlllo scrupulo intelligitur, qui vasa misericordiæ nuncupantur. Quia & ipsi non pro meritis suis, sed deo miserante de miseria liberantur. Aut si hoc ad omnes existimant pertinere, non ideo necesse est vt damnationē opinentur posse finire eorū, de quibus dictū est: Sic ibunt isti in supplicium eternū: nisi & isto modo putetur quādoque habitura finem felicitas, cum subiungatur: Iusti autē in vitam æternam.

Quo iustū sit vt culpa, quæ cū fine perpetrata est, sine fine puniatur. Cap. XXXII.

Hoc recte diceretur, si districtus iudex non corda hominū sed facta pensaret. Iniqui enim deo cum fine deliquerunt, quia cum fine vixerunt. Nam voluissent vtiq; si potuissent sine fine viuere, vt potuissent sine fine peccare. Ostendunt enim quā in peccato semper viuere cupiunt, qui nunquā desinunt peccare dum viuunt. Ad magnam ergo iustitiam iudicantis pertinet, vt nunquam careant supplicio, qui in hac vita nunquā voluerunt carere peccato.

Quod in illa æterna dānatione mors sit sine morte, et mori velle et non posse.

Caput XXXIII.

Supplicia namque æterna in se diuersos, & vltra vires cruciant, & eis vitæ subsidium extinguentes seruāt, vt sic vitam terminus puniat quatinus